

„Od sredine devedesetih godina prošlog veka sam se na svoju ličnu inicijativu upoznao i bavio decom i mladima oštećenog sluha jer sam to shvatio kao odgovornost koju nosi činjenica da se bavim pantomimom i da sam „javna ličnost“.

Nekoliko godina sam besplatno držao časove pantomime u školi „Stefan Dečanski“ u Beogradu, volonterski učestvovao u njihovim priredbama i drugim događajima i uz pomoć svojih drugara organizovao sam besplatnu školu kompjutera za dvedesetoro dece iz škole i Instituta za eksperimentalnu fonetiku i patologiju govora u Jovanovoj ulici. Verujem da sam za to vreme delimično uspeo da sagledam probleme tih mladih ljudi i njihovu interakciju sa društvom i strah od samostalnosti i umetničkog izražavanja.

Na Akademiji lepih umetnosti gde sam profesor scenskog pokreta i glume, u vreme kada sam bio šef katedre za glumu, uspeo sam da obezbedim besplatno školovanje (u vrednosti od oko 16000 Evra za 4 godine) Vladimiru Magdeliniću koji je sa najvišim ocenama završio osnovne i potom specijalističke studije slikarstva kod čuvenog Vlade Veličkovića, potvrdio sam sopstvenu misao i osećaj da osobama oštećenog sluha najviše smeta nepravda društva u pogledu ostvarivanja svojih prava na učenje, rad i kreaciju.

Sada je Vlada stalno zaposlen kao nastavnik likovnog u školi za decu oštećenog sluha „Stefan Dečanski“ odakle je i potekao.

Želja mi je da projekat „Muzika tišine“ stvori profesionalne pantomimičare oštećenog sluha koji će rame-uz-rame nastupati sa mojim studentima u okviru trupe „Beogradski pantomimičari“, predavati pantomimu ne samo u školama za decu oštećenog sluha, putovati svetom učestvujući na festivalima, usavršavati se u svetskim školama, završavati fakultete, zapošljavati u pozorištima, igrati u filmovima i na televiziji, postati slobodni i samostalni.

Ukratko nadam se da će naš projekat makar malo doprineti trendu stručnog osposobljavanja i zapošljavanja osoba sa invaliditetom.“

